

Âhiret fedâ edilir mi?

Batman'dan Abdullah Tunç: “Bediüzzaman Hazretleri tarihçe-i hayatında: ‘Dünyamı da feda ettim, ahiretimi de’ diyor. Risâlelerinde ise ‘maddî mânevî füyuzât hislerini feda ettiğini’ haber veriyor. Bu nasıl fedakârlıktır? Ahiret feda olur mu? Bu ne demektir?”

“Takdir-i Hüdâ kuvve-i bâzû ile dönmez! Bir şem’a ki Mevlâ yaka, üflemele sönmez!”

Mevlâ'nın yaktığı bir meş'aleyi ne dünyanın maddî güçleri, ne dünyanın karanlık şeytanî desîseleri, ne de dünyanın helâl da olsa cazibedar nimetleri söndüremediği gibi, bu meş'aleyi elde tutmanın karşılığında Allah'ın rızasından başka hiçbir şey, âhiret nimeti de olsa, Cennet de olsa, Cehennemden kurtulmak da olsa, hiçbir bedel istenmez. Çünkü meş'ale Hakka aittir, Haktan geliyor, Hak için geliyor!.. Biz de Hakkın kuluyuz! Ve eğer elimize tutuşturulmuşsa, şükür şükran içinde tutmakla yükümlüyüz!

Allah'ın takdiri başka şeydir. Cennete girmek için veya Cehennemden kurtulmak için “yaşamak” başka şeydir. Cenneti istemek veya Cehennemden kurtulmak istemek çok daha başka şeydir.

Biz Müslüman olarak dünyada da, âhirette de Allah'ın takdirine teslim oluruz, boyun eğimiz. Allah'ın takdirinden râzı oluruz. Şüphesiz Allah'ın lütfundan, fazlından ve rahmetinden Cennete girmeyi istediğimiz gibi, Cehennemden kurtulmayı da isteriz. Bu başka şeydir. Çünkü istemek kul olarak bizim görevimizdir. Fakat Cennete girmek için veya Cehennemden kurtulmak için yaşamadığımız gibi, Cenâb-ı Allah'tan hiçbir şekilde bu sonuçları hak dâvâ da edemeyiz! Biz, “İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn” (Biz Allah için varız ve Allah'a döneceğiz.) 1 âyetinde de ifâdesini bulduğu gibi biz Allah için varız, Allah için yaşarız, Allah için ölürüz ve Allah'a döneriz. İnançlarımızın ve iyi amellerimizin karşılığında Cennete girmek veya Cehennemden kurtulmak gibi bir bedel isteyemeyiz! Çünkü bütün iyi amellerimiz de Allah'ın birer ihsanıdır!

Çünkü dâvâ Allah'ın dâvâsı. Şem'a Allah'ın şem'ası. Meş'ale Allah'ın meş'alesi. Din Allah'ın dîni. Biz de günahlarımızla, kusurlarımızla, hatâlarımızla Allah'ın kullarıyız. Biz günahımızı görmekle yükümlüyük. Tövbe etmekle yükümlüyük. İyi amel yapmakla yükümlüyük. Fakat tövbemizi ve iyi amelimizi birer gurur heykeli yaparak Allah'tan hak dâvâ etmek gibi bir konumda değiliz. Yarın âhirette Allah'tan herhangi bir şekilde hak dâvâ etmek için burada bu hizmetin içinde bulunuyor değiliz. Çünkü olsa olsa, üzerimizde şükür borcumuz var. Eksiğimizle, kusurumuzla onu yapmakla meşgulüz.

İçinde bulunduğumuz hizmet, dünyada hak ettiğimiz için elimize verilmiş olmadığı gibi, yarın âhirette bir hak dâvâ içine girelim diye de elimize verilmiş değildir. Bizim yerimizde pekâlâ Allah'ın başka kulları da olabilirdi ve biz burada olacağımıza pekâlâ batıl bir inanç veya dâvâ grubunda da olabilirdik! Yani elimizde bulunan doğru inançlar, tamamen Allah'ın lütfu, Allah'ın ikramı, Allah'ın rahmeti ve Allah'ın takdiri ile bize ihsan edilmiştir. Bundan dolayı kendimizi şanslı görebiliriz--bunun için de şükür borçluyuz—; fakat tamamen bir şeytan hîlesi olan, biz iyi veya üstün olduğumuz için böyle doğru inançta bulunduğumuz vehmine kapılamayız!

Âhireti feda etmek, âhirette herhangi şekilde bir dâvâ peşinde olmayı düşlememek demektir. “Ben, cemiyetin îmânını kurtarmak yolunda dünyamı da feda ettim, âhiretimi de” diyen ve sözlerinin devamında, “Ben cemiyetin îmân selâmeti yolunda âhiretimi de fedâ ettim. Gözümde ne Cennet sevdâsı var, ne Cehennem korkusu! Cemiyetin, yirmi beş milyon Türk cemiyetinin îmânı nâmına bir Saîd değil, bin Saîd fedâ olsun! Kur'ân'ımız yer yüzünde cemaatsiz kalırsa, Cenneti de istemem. Orası da bana zindan olur. Milletimizin îmânını selâmette görürsem, Cehennem alevleri içinde yanmaya râzıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül gülistân olur” 2 diyen Üstad Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretleri böylece kendisinin bu dâvâyâ yaklaşımını özetlediği gibi, bu dâvânın yükünü omuzunda taşıyanların yaklaşımını da özetlemiş, bir yol haritası çizmiştir.

Bu yol haritasında Cennet namına hareket etmek yok, Allah rızâsı için adım atmak vardır. Allah'a karşı ne dünyada, ne âhirette herhangi bir şekilde iddiâ sahibi olmak yok, Allah'a şükür ve teşekkür borcunu ödeme gayreti vardır. Allah'a karşı naz ve dâvâ peşinde olmak yok, Allah'ın takdirini lütuf bilmek ve Rab olarak Allah'tan razı olmak anlayışı vardır!

Hiç şüphesiz dua; naz ve dâvâ demek değildir. Dua, bizim kul olarak istek ve ihtiyaçlarımızı dile getirmemiz demektir ki, Cenâb-ı Hak buna izin vermiştir. Buna ihtiyacımız da vardır. Fakat duâmızı, bir naz ve tahakküm aracı yapmamıza izin yoktur. Kötülüklerimizi ve günahlarımızı nefsimizden; dünyada da, âhirette de içinde

bulduğumuz iyilikleri Allah'tan bilmeliyiz.

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 156.

2- Tarihçe-i Hayat, s. 543, 544.